

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321010225
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Kosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1321010225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marcely Kosovej a členov senátu JUDr. Petra Šamka a JUDr. Jána Goliana, PhD., v trestnej veci obžalovaného S. P., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6T/34/2021 zo dňa 25.01.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6T/34/2021 zo dňa 25.01.2022 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovanému S. P., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom J., J. č. XX

ukladá

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určuje obvinenému skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí - krátkej expanznej (plynovej) pištole zn. Ekol Firat Magnum, kal. 9 mm PA Blanc, výrobné číslo EFi3-1820218 a 1ks. zásobníka spolu s príslušenstvom (čierny plastový kufrík a návod), ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III 6T/34/2021 zo dňa 25.01.2022, bol obžalovaný S. P. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 04.05.2019 v čase o 17.30 hod. v Senci, za kruhovým objazdom križovatky Pezinská ul. a Dialničná cesta v smere zo Senca na Pezinok viedol osobné motorové vozidlo zn. R. S., bielej farby, L.: T s ktorým

sa vysokou rýchlosťou priblížil k pred ním jazdiacemu vozidlu R. Z., striebornej metalízy, evo č. PK XXX DL, ktoré viedol - poškodený S. P., na ktorého opakovane blikal výstražnými svetlami, trúbil a snažil sa ho z ľavej strany predbehnúť, čo však dopravná situácia neumožňovala, po čom na rozšírenom „úseku vozovky na Diaľničnej ceste oproti čerpacej stanici Slovnaft začal vozidlo poškodeného predchádzať z jeho pravej strany a keď sa obe vozidlá nachádzali na rovnakej úrovni, vzal do ruky plynovú pištoľ zn. Ekol Firat Magnum, kalibru 9 mm PA Blanc, čiernej farby, svojím vzhľadom zameniteľnú s krátkou guľovou zbraňou kalibru 9 mm, ktorej hlavňou si priložil k . spánkovej časti svojej hlavy naznačujúc výstrel a túto vzápätí vystrčil cez otvorené okno svojho vozidla a jej hlavňou namieril na hlavu poškodeného S. P., čo následne zopakoval a zároveň na poškodeného kričal presne nezrozumiteľné slová, po čom poškodený svoje vozidlo spomalil, obvinený ho predbehol a ďalej vysokou rýchlosťou unikol v smere na Bratislavu, čím u - poškodeného S. P., trvale bytom ul. SNP č. XXXX/XX, E., vzbudil dôvodnú obavu o jeho život a zdravie,

Za tento skutok mu súd prvého stupňa podľa § 360 ods. 2 Tr. zák.. § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b), obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí - krátkej expanznej (plynovej) pištole zn. Ekol Firat Magnum, kal. 9 mm PA Blanc, výrobné číslo L a 1ks. zásobníka spolu s príslušenstvom (čierny plastový kufřík a návod), ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu a podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. rozhodol, že sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne poukázal na to, že vo veci bolo vykonané dokazovanie výsluchom svedka - poškodeného, ktorá je v rozpore s výpoveďou obžalovaného. Poukázala na to, že v prípadoch, keď súd rozhoduje o vine alebo nevine obžalovaného, kde niet ďalších priamych dôkazov, len výpoveď samotného poškodeného musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňujú trestný poriadok - rozhodnutie NS SR 2 Toš 4/2009.

V doplnení dôvodov odvolania obhajkyňa poukázala na výpoveď obžalovaného, kde uviedol, že si presne nepamätal, čo sa stalo, bol v strese, poškodeného nepoznal a nechcel mu ublížiť. V tom čase mal problémy, prenasledovali ho ľudia, ktorí chceli od obžalovaného peniaze. Myslel si, že poškodený je jeden z nich. Poškodenému sa po skutku ospravedlnil. Požiadala zväziť, že hoci obžalovaný nevyhlásil tú možnosť konania, ktoré je predmetom skutku, následné konanie poškodeného, ktorý ho prenasledoval motorovým vozidlom, či tento mal preto skutočnú dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, čo je podstatnou náležitosťou, aby sa dopustil protiprávneho konania - prečinu nebezpečného vyhrážania. Alternatívne navrhla, nakoľko sa obžalovaný začlenil do normálneho života, pracuje, aby mu odvolací súd uložil podmienený, prípadne niektorý z alternatívnych trestov.

Písomné dôvody odvolania zaslal aj samotný obžalovaný, ktorý uviedol, že je pravdou, že mal v aute plynovú pištoľ, ale nemal žiadny dôvod na vyhrážanie sa poškodenému. Pištoľ mal u seba z dôvodu, že sa mu vyhrážali už predtým a z toho dôvodu si túto plynovú pištoľ zakúpil. V deň skutku, keď vychádzal zo Senca na svojom motorovom vozidle zn. R. S., išiel predpísanou rýchlosťou. Vozidlo pred ním ho spomaľovalo a pribrzdzovalo. Toto trvalo asi 3-5 km. Do spätného zrkadla vodič tohto motorového vozidla mu ukazoval hanlivé gestá. Obžalovaný ho chcel predbehnúť z ľavej strany avšak vodič Z. mu to nedovolil. Keďže nevedel o akého šoféra ide, vytiahol uvedenú pištoľ a namieril ju najprv na seba a potom na vodiča. Bolo to gesto, ktorým mu chcel dať najavo, že mu má dať pokoj a pustiť predbehnúť. Nato poškodený reagoval inak, začal ho prenasledovať a obžalovaný dostal strach o svoj život a tak unikol smerom na Bratislavu. Obžalovaný tiež uviedol, že keď poškodený tvrdí, že je poškodeným, z akého dôvodu ho prenasledoval. Obžalovaný poukázal na to, že nemohol vedieť, že ide o príslušníka Polície. Auto poškodeného nebolo označené ako policajné. Má teda za to, že s touto otázkou sa súd prvého stupňa nevysporiadal, pretože išlo o tvrdenie proti tvrdeniu, a súd prvého stupňa uveril príslušníkovi polície .

Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd vzal do úvahy aj jeho vyjadrenia a preskúmal, z akého dôvodu ho auto poškodeného tak dlhý úsek prenasledovalo a zrušil uvedený rozsudok súdu prvého stupňa.

Prokurátor sa k písomne podanému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť a včasnosť odvolania podaného oprávnenou osobou, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd po predložení veci nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí. Odvolací súd teda nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajkyňa obžalovaného pridržiala písomných dôvodov podaného odvolania a navrhla, aby krajský súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zruší a dôsledne zväží, či vôbec boli naplnené všetky zákonné znaky žalovaného prečinu. Alternatívne navrhla, aby krajský súd v prípade, ak dôjde k názoru, že skutok napĺňa zákonné znaky žalovaného prečinu, zväzil uloženie iného trestu, a to napríklad peňažného trestu, alebo trestu odňatia slobody a podmieneným odkladom.

Prokurátor uviedol, že považuje rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a správny a navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný v rámci konečného návrhu uviedol, že si je vedomý, že ho teraz dobehla jeho minulosť. Poškodenému sa ospravedlnil. Nechcel na neho mieriť plynovou pištoľou, poškodený ho pribrzďoval a obžalovaný chcel tú zbraň namieriť na seba, čím mu chcel ukázať, že sa odstreľí, lebo si myslel, že ho poškodený prenasleduje. Má za to, že pištoľ na poškodeného namieril omylom. Záverom uviedol, že nechce ísť do výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko je chorý a riadne pracuje a požiadal odvolací súd, aby mu vymeral podmienený trest odňatia slobody, alebo akýkoľvek iný alternatívny trest.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., dôkazy vykonal zákonným spôsobom, vyhodnotil ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., a svoje rozhodnutie aj zákonným spôsobom odôvodnil.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 14.04.2021 na Romana Kmeťa obžalobu č.k. 2 Pv 208/19/1103-44 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Súd prvého stupňa vo veci vydal trestný rozkaz, ktorý nenadobudol právoplatnosť, nakoľko obžalovaný voči nemu podal v zákonnej lehote odpor.

Súd prvého stupňa vykonal hlavné pojednávanie a dokazovanie výsluchom obžalovaného S. P., výsluchom poškodeného, prehratím zvukového záznamu a vykonaným listinných dôkazov.

Po takto vykonanom dokazovaní, súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne dospel k záveru, na podklade ktorého obžalovaného uznal za vinného zo skutku kladenému mu obžalobou za vinu, teda z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, Tr. zák., avšak nesprávne postupoval, keď uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý je vo vzťahu k osobe obžalovaného neprímerane prísny. Súd pri rozhodovaní o treste musí prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymieraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným. Nepodmienečný trest odňatia slobody, ako najzávažnejší zásah do základných ľudských práv, však nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zväženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Nesmie byť prejavom neprímeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi.

Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný na základe svedeckej výpovede poškodeného S. P., ktorý podrobne popísal správanie obžalovaného v kritickom čase, ako aj následným telefonátom poškodeného na tiesňovú linku a súčasné sledovanie vozidla obžalovaného, ktoré poškodený nestratil z dohľadu. Odvolací súd dodáva, že výpoveď poškodeného je v podstate potvrdená aj výpoveďou obžalovaného, ktorý popísal svoje konanie v rámci obiehajúceho manévru svojím automobilom, gestikuláciu smerom k poškodenému, a to aj plynovou pištoľou. V tomto smere správne konštatoval, že je bez právnej relevancie, či si obžalovaný myslel, že poškodený ho sleduje, pretože to bol práve obžalovaný, ktorý vytiahol na poškodeného zbraň, čo je podstatou skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

K uvedenej argumentácii súdu prvého stupňa navyše odvolací súd udáva, že obrana obžalovaného nemôže obstať aj z dôvodu, že je vnútorne nelogická. Pokiaľ obžalovaný uviedol, že pociťoval strach od neznámych osôb, ktoré ho mali sledovať a myslel si, že jednou z týchto osôb je aj poškodený, tak tento argument obžalovaného je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, najmä z pohľadu časových súvislostí priebehu skutkového deja. Práve správanie sa obžalovaného bolo spúšťačom rozhodnutia poškodeného sledovať obžalovaného, nakoľko vyhodnotil situáciu a správanie zo strany obžalovaného ako protiprávne konanie. O tejto okolnosti okamžite vyrozumel príslušné orgány a svojím správaním prispel k zisteniu páchatel'a. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že mal zo sledovania poškodeného strach, tak táto obrana je nelogická, nakoľko podľa tejto verzie obžalovaného, mal strach po tom, ako vytiahol plynovú pištoľ, teda potom ako sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Nelogické je rovnako tvrdenie obžalovaného, že mal strach z jazdy poškodeného, ktorý išiel pred ním, nakoľko si myslel, že sa jedná o osobu, ktorá ho sleduje. V tomto kontexte je pre odvolací súd nelogické, aby osoba, ktorá sleduje inú osobu viedla motorové vozidlo pre ňu a tým vzbudila obavu zo sledovania.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného proti výroku o vine napadnutého rozsudku za nedôvodné. Aj podľa odvolacieho súdu, bolo bez najmenších pochybností preukázané, že sa skutok stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný S. P.. Všetky obhajobné tvrdenia obžalovaného boli vyvrátené už v konaní pred súdom prvého stupňa a akékoľvek dokazovanie v tomto smere považuje odvolací súd za nadbytočné. Uvedené konštatovanie reflektuje aj na hlavné odvolacie námietky obžalovaného.

Odvolací súd sa v prvom rade absolútne nestotožňuje, s tvrdením obhajoby, že proti sebe stoja iba výlučne výpovede obžalovaného a poškodeného, ktoré si rozporujú. Verzia poškodeného je verifikovaná aj zákonne zachyteným telefonickým hovorom, ktorým si poškodený privolával pomoc, a ktorý osvedčuje priebeh skutkového deja tak, ako ho popísal poškodený. Práve tento objektívny dôkaz verifikuje výpoveď poškodeného, ktorá je logická a v zásadných bodoch zhodná s obsahom objektívneho dôkazu.

Odvolací súd rovnako dodáva, že aj keď obžalovaný nevykonal vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Tr. por., tak priebeh skutkového deja osvedčil a to nie len v konaní pred súdom prvého stupňa, ale aj pred odvolacím súdom, kedy tiež jasne popísal spôsob manipulácie s plynovou pištoľou, ako aj skutočnosť, že na poškodeného touto zbraňou mieril. Ani odvolací súd v tomto kontexte neuveril legende obžalovaného, že namieril na poškodeného zbraňou pri tom, ako sa ňou snažil namieriť sám na seba.

Z hľadiska druhu a výmery trestu súd prvého stupňa uviedol, že prihliadol na znenie § 34 Tr. zák., a to najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Odvolaciemu súdu absentuje individuálne posúdenie osoby obžalovaného z hľadiska možnosti jeho nápravy, ako aj ostatných podmienok stanovených v § 34 Tr. zák. Súd prvého stupňa sa mechanicky obmedzil na uvedenie počtu doterajších odsúdení obžalovaného a priestupkových záznamov, a to bez bližšej analýzy jednotlivých odsúdení a to ani z hľadiska časového, ako ani z hľadiska druhového (druhu trestnej činnosti). Žiadnym spôsobom neuviedol, z akého dôvodu je potrebné na obžalovaného vplývať nepodmienečným trestom odňatia slobody.

V tomto ohľade odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, nakoľko vymieraný nepodmienečný trest odňatia slobody, považuje krajský súd za neprimeraný. Súd prvého stupňa sa týmito zásadami riadil iba formálne, bez ich skutočnej aplikácie. Pre naplnenie ustanovenia § 34 Tr. zák. rozhodne nepostačuje len formálne uviesť, že sa súd určitými zásadami riadil, ale je potrebné obžalovanému individualizovať, na podklade akých skutočností dospel k záverom, ktoré sú

vyjadrené vo výroku rozhodnutia. Uvedenú požiadavku napadnutý rozsudok nespĺňa. Odôvodnenie nepodmienečného trestu odňatia slobody mechanickým uvedením počtu odsúdení, nepostačuje pre uloženie najprísnejšej trestnej sankcie v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. V prípade, ak je obžalovaný recidivista je súd povinný prihliadnúť aj na ďalšie okolnosti rozhodujúce pre určenie druhu a výmery trestu, ako napríklad, či sú minulé odsúdenia obžalovaného všetky vykonané, či boli prípadne zahladené, či je obžalovaný špeciálny recidivista, či spáchal skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a podobne.

Odvolací súd pripomína, že primeranosť trestnej sankcie znamená proporcionalitu medzi záujmom na ochrane spoločnosti pred páchatelom trestného činu a zásahom do základných práv páchatela spôsobeným uloženou trestnou sankciou. Táto proporcionalita je podmienená tým, že pri jej uložení bude prihliadnuté na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu a na pomery páchatela.

Zásada primeranosti trestnej sankcie pritom vyplýva nie len z ustanovení Trestného zákona, ale táto zásada má ústavnú povahu vyplývajúcu okrem domácich právnych predpisov aj z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, ako Listina základných práv a slobôd, a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedenej úpravy vyplýva, že súd pri ukladaní trestu musí zohľadniť, či závažnosť zásahu do základných ľudských práv a slobôd, zodpovedá naliehavosti dôvodu, ktorý by uloženie takejto trestnej sankcie ospravedlnil.

V prípade posúdenia predchádzajúcich odsúdení obžalovaného odvolací súd poukazuje na to, že obžalovanému neplynula v čase spáchania skutku skúšobná doba podmieneného odsúdenia. Pri ôsmich zo šestnástich trestov, na ktoré súd prvého stupňa iba mechanicky poukázal, sa na páchatela hľadí, ako nebol odsúdený. Zo zvyšných odsúdení je zjavné, že sú prevažne drogovej a majetkovej povahy. Iba jedno nezahladené odsúdenie sa týka násilnej trestnej činnosti, ktoré bolo za skutok spáchaný pred viac ako štrnástimi rokmi. Z uvedeného je zjavné, že pri obžalovanom P. sa nejedná o špeciálneho násilného recidivistu, a pri tomto excese z vedenia riadneho života, nie je nevyhnutné, ale skôr kontraproduktívne na neho pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody.

K týmto záverom odvolací súd dospel po zohľadnení všetkých okolností prípadu. Obžalovaný sa za spáchaný skutok sám ospravedlnil. Je potrebné prihliadnúť na osobu obžalovaného v kontexte s predchádzajúcou trestnou činnosťou a súčasným vedením života obžalovaným. Obžalovaný je momentálne zamestnaný, nie je voči nemu vedené žiadne ďalšie trestné stíhanie, navyše sa lieči z ťažkej choroby. V takejto situácii považuje odvolací súd za kontraproduktívne, "vytrhnúť" obžalovaného zo súčasne vedeného riadneho života, ale ako primeranú sankciu považuje pôsobiť na jeho osobu podmieneným trestom odňatia slobody, ktorý by mal smerovať k tomu, že pod hrozbou premeny tohto trestu odňatia slobody na trest nepodmienečný, bude povinný viesť riadny život a to nie len vyvarovaním sa páchania trestnej činnosti, ale aj páchania priestupkov. Z uvedeného dôvodu odvolací súd sprísnil výmeru hroziaceho trestu z ôsmich mesiacov na jeden rok a zároveň určil prísnu skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov.

Odvolací súd pri ukladaní trestu zhodne ako súd prvého stupňa identifikoval jednu priťažujúcu okolnosť (bol už za trestný čin v minulosti odsúdený) a žiadnu poľahčujúcu okolnosť, čo spôsobilo prevahu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi. Odvolací súd teda podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom Na obžalovaného je potrebné pôsobiť trestom na hornej hranici trestnej sadzby vzhľadom na jeho početnú trestnú minulosť s uložením prísnej skúšobnej doby.

Súd prvého stupňa nepochybil pri uložení trestu prepadnutia veci, nakoľko táto bola použitá pri trestnom čine a na takýto postup boli splnené zákonné podmienky, avšak pochybil, keď vo výroku o vlastníctve štátu prepadnutej veci použil ustanovenie § 60 ods. 6 Tr. zák., nakoľko nadobudnutie vlastníckeho práva štátom je upravené v § 60 ods. 5 Tr. zák. Uvedené pochybenie však odvolací súd napravil.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti odvolací súd dospel k záveru, že ochrannú, preventívnu i morálnu funkciu trestu možno u obžalovaného dosiahnuť aj uložením podmieneného trestu odňatia slobody za súčasného uloženia prísnej skúšobnej doby, a trestu prepadnutia veci, nakoľko takýto trest si v plnom rozsahu plní zákonom determinovanú funkciu trestu voči obžalovanému.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.